

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาของปัญหา

อาชญาวิทยา (Crime Story) เป็นนวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนประเภทหนึ่งของไทย ที่ได้รับอิทธิพลจากนวนิยายตะวันตกในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ซึ่งเป็นช่วงที่ไทยรับวัฒนธรรมและความรู้ต่างๆ จากโลกตะวันตก รวมทั้งรูปแบบวรรณกรรมประเภทนวนิยาย โดยคนไทยที่สำเร็จการศึกษาจากประเทศตะวันตกได้ดำเนินกิจการออกหนังสือพิมพ์และวารสารสู่สาธารณชน ในระยะเริ่มแรกได้นำเสนอข่าวสารและความบันเทิงซึ่งส่วนหนึ่งมาจากการแปลบันเทิงคดีสมัยใหม่ของต่างประเทศเป็นภาษาไทย อาชญาวิทยาก็เป็นแนวเรื่องหนึ่งที่มีผู้นำมาแปลลงในวารสารและหนังสือพิมพ์

อาชญาวิทยาปรากฏในวรรณกรรมไทยครั้งแรกเมื่อ พ.ศ.2447 ตรงกับปลายรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว เริ่มจากพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวขณะดำรงพระอิสริยยศเป็นมกุฎราชกุมารทรงใช้นามปากกา “นายแก้ว-นายขวัญ” พระราชนิพนธ์เรื่องนิทานทองอิน จำนวน 15 ตอนลงพิมพ์ในวารสาร*ทวีปัญญา* นับเป็นอาชญาวิทยาเล่มแรกของไทย หลังจากนั้นหลวงบุญमानพพานิชใช้นามปากกา “แสงทอง” แปลเรื่อง*นักสืบสตรี* ลงในวารสาร*สยามมวญ* ต่อมาวารสารฉบับอื่นต่างก็ลงพิมพ์เรื่องแนวอาชญาวิทยาเป็นจำนวนมาก ส่วนใหญ่แปลผลงานของเซอร์อาเธอร์ โคนัน ดอยล์ (Sir Arthur Conan Doyle) และมอริส เลอบลองค์ (Maurice Leblanc) เจ้าของเรื่องอาชญาวิทยาชุดนักสืบเชอร์ล็อก โฮมส์ และ ชุดนักสืบอาร์แซน ลูแปง ตามลำดับ โดยเฉพาะระหว่างปี พ.ศ.2458-2460 อาชญาวิทยาได้รับการแปลมากกว่านวนิยายประเภทอื่น (สุพรรณิ วราทร, 2519, น.94) เนื่องจากเป็นนวนิยายที่มีแนวเรื่องแปลก ลึกลับ สลัดซับซ้อน ผู้อ่านไม่สามารถคาดเดาเหตุการณ์ข้างหน้าและตัวละครที่คาดว่าเป็นตัวฆาตกรหรือผู้กระทำความผิดการณ์ในตอนต้นเรื่องได้ ทำให้แนวเรื่องดังกล่าวได้รับความนิยมมากกว่านวนิยายประเภทอื่นในขณะนั้น

ช่วงระหว่างปี พ.ศ.2460-2475 นักเขียนหลายคนหันไปแปลผลงานของวิลเลียม เลอเคอ (William Lequey) โดยพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงใช้นามปากกา “รามจิตติ” ทรงแปลเรื่อง *Mystery of the Great Cities* ใช้ชื่อไทยว่า *คดีลึกลับแห่งมหานคร* อำมาตย์พลัดพรปรีชาแปลเรื่อง*นาวิใจร้ายและเจ้าลึกลับ* นอกจากการแปลแล้วยังมีการแต่งนวนิยายไทยโดย

อาศัยโครงเรื่องนวนิยายตะวันตก ดังหลวงสารานุประพันธ์แต่งเรื่องแพรด้า ลงในวารสารเสนาศึกษา หลังจากนั้นแต่งเรื่องหน้าผี และยังแต่งนวนิยายแนวลึกลับอีกหลายเรื่องตามมา เช่น แพรด้าภาคสอง มือมืด บ้านเปรต เลือดกับเหล็ก นวนิยายเรื่อง แพรด้า นั้น ได้รับอิทธิพลจากภาพยนตร์ต่างประเทศที่เข้าฉายในเมืองไทยระยะแรก ส่วนเรื่องแพรด้าภาคสอง หน้าผี บ้านเปรต เป็นอาชญากรรมที่แต่งขึ้นใหม่ดังปรากฏในคำนำว่า “เรื่องนี้เป็นเรื่องไทยเรื่องแท้ซึ่งแต่งขึ้นโดยปราศจากการแปล แปรหรือเลียนแบบต้นเค้าจากหนังฉาย หรือหนังสืออ่านใดๆ ทั้งหมด” (อ้างจาก สุพรรณี วราทร, 2519, น.184)

ช่วงปี พ.ศ.2475-2500 อาชญากรรมจำนวนมากเกิดขึ้นจากการประพันธ์ของนักเขียนไทยและบางส่วนเกิดจากการแปลผลงานของต่างประเทศ เช่น ปรีชา อินทรปาลิต ใช้นามปากกา “ป. อินทรปาลิต” แต่งเรื่อง เสือใบ เสือดำ ดาวโจร นางพญาโจร หน้ากากดำ จ้าวป่า เขี้ยวทะเล ต่อมา ฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ ใช้นามปากกา “พนมเทียน” แต่งอาชญากรรมหลายเล่มด้วยกัน เช่น เล็บครุฑ ทูตนก ล่ามัจจุราช ล่าพระกาฬ มัจจุราชสีรุ้ง สิงห์สังป่า เหาแดง วงกรรม เด็กเสเพล ล่าฆาตกร เงื่อนตาย เป็นต้น และอัมพร สายสุวรรณ ใช้นามปากกา “อ. สายสุวรรณ” แปลเรื่อง เซอร์ลอร์ด โฮมส์ชุดการผจญภัย ชุดจดหมายเหตุ ชุดคืนชีพ ชุดลาโรง ชุดเรื่องยาวจิตวาลักษณ์-หุบเขาแห่งภัย เป็นต้น

ช่วงปี พ.ศ. 2500-2528 อาชญากรรมในช่วงนี้ส่วนใหญ่เกิดจากการนำผลงานแปลในอดีตนำมาตีพิมพ์ใหม่โดยเฉพาะชุดเซอร์ลอร์ด โฮมส์ของอัมพร สายสุวรรณ ส่วนอาชญากรรมที่เกิดขึ้นจากฝีมือคนไทยมีจำนวนน้อย ได้แก่ วิมล ศิริไพบูลย์ ใช้นามปากกา “ทมยันตี” แต่งเรื่องแนวสุดท้าย หลังจากนั้นประภัสสร เสวิกุล แต่งเรื่อง ลับสุดยอด อาชญากรรมกลับมาได้รับความนิยมอีกครั้งเมื่อ พล.ต.อ.วชิษฐ เดชกุญชร แต่งเรื่อง สารวัตรเถื่อน ที่มีตัวละครตัวเอกในเรื่อง คือ ธนุส นิราลัย และได้มีการแต่งต่อเนื่องมาอีก 4 เรื่อง คือเรื่องแม่ลาวเลือด หักลิ้นช้าง บ่วงบาบ และเรื่องประกาศิตต่อสูร ลงพิมพ์ในมติชนสุดสัปดาห์ ก่อนจะรวบรวมพิมพ์เป็นเล่ม

พล.ต.อ.วชิษฐ เดชกุญชร มีผลงานทั้งบทความ สารคดี หัสดิ เรื่องสั้น นวนิยาย และบันทึกความทรงจำ โดยเฉพาะนวนิยายแนวอาชญากรรมเป็นผลงานที่สร้างชื่อเสียงให้เป็นที่รู้จักของผู้อ่านในวงกว้าง พล.ต.อ.วชิษฐ เดชกุญชร เริ่มเขียนหนังสือครั้งแรกขณะเป็นนิสิตคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เขียนแนวเรื่องหัสดิเรื่อง ปากกาพา(ให้เป็น)ไป ลงในวารสารมหาวิทยาลัย ของสโมสรนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อเข้ารับราชการตำรวจได้แต่งนวนิยายไว้ 3 เรื่อง คือ จันทรหอม ดงเย็น และ ลว.สุดท้าย โดยใช้นามปากกา “ไก่ บางกอก” หลังจากนั้นก็มีผลงานนวนิยายลงเป็นตอนลงในมติชนสุดสัปดาห์ และได้ใช้ชื่อจริงในการเขียน

เรื่อยมา ปัจจุบันมีผลงานนวนิยายตีพิมพ์เป็นเล่มจำนวน 13 เรื่อง นวนิยายเรื่อง *ลว.สุดท้าย* ได้รับรางวัลทั้งในประเทศและต่างประเทศในปีเดียวกัน คือ ได้รับรางวัลดีเด่นในงานสัปดาห์หนังสือแห่งชาติประจำปี พ.ศ. 2523 และรางวัลนวนิยายดีเด่นองค์การศึกษาศาสนาและวัฒนธรรมแห่งประเทศไทยหรือยูเนสโก (UNESCO) พล.ต.อ.วชิษฐ เดชกุญชร ได้รับการคัดเลือกเป็นศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์ ประจำปี 2541 การสร้างสรรค์งานแนวนี้ได้รับคำยกย่องจากนักเขียนหลายคน เช่น ชาลี เอี่ยมกระสินธุ์ กล่าวว่า “...นวนิยายเกี่ยวกับตำรวจ ท่านก็เขียนให้เห็นความตรากตรำของตำรวจที่ต้องผจญกับผู้ก่อการร้ายอย่างเรื่องแม่ลาวเลือดและดงเย็นควรเป็นหนังสืออ่านนอกเวลาเป็นอย่างยิ่ง...” (ยูร กมลเสวีรัตน์, 2542, น.28)

ประยอม ชองทอง กล่าวว่า

...ท่านเขียนอาชญากรรมเกี่ยวกับตำรวจ อาจจะให้งานตำรวจมีภาพพจน์ที่ดี อย่างเรื่องจันทร์หอมเป็นเรื่องต่อต้านคอมมิวนิสต์ แต่ท่านไม่ได้โจมตีคอมมิวนิสต์ว่าเลวร้าย ท่านต้องการสะท้อนว่าข้าราชการที่ไม่ดีมีส่วนผลักดันให้ประชาชนเข้าไปเป็นคอมมิวนิสต์เพราะความคับแค้นใจ ท่านต้องการชี้ให้ข้าราชการเห็นว่าวิธีการที่ถูกต้อก็คือ การให้ประชาชนที่เป็นคอมมิวนิสต์เข้าใจบ้านเมืองในทางที่ดี... (ยูร กมลเสวีรัตน์, 2542, น.29)

สกุล บุญยทัต กล่าวว่า

...งานของท่านจริงๆ แล้วเป็นงานที่กะเทาะสังคมข้าราชการตำรวจค่อนข้างสูงมาก... อย่างแม่ลาวเลือด ดูเหมือนจะเป็นงานที่เปิดโปงสังคมของผู้รักษากฎหมายชัดเจนแม้ว่าจะไม่ให้ข้อสรุปอะไรที่โจ่งแจ้ง แต่ถ้า* เป็นนิมิตหมายอย่างหนึ่งว่า นักเขียนควรจะใช้สังคม ...แต่คุณวชิษฐะกล้าเขียนเปิดโปงถึงเรื่องเหล่านี้เป็นเรื่องหนักๆ ทั้งสิ้น สิ่งเหล่านี้เป็นคุณค่าในงานของคุณวชิษฐะที่เรามองเห็นในเชิงสังคม ซึ่งคุณวชิษฐะสะท้อนความหมายออกมา** เพราะที่ฟังของประชาชนก็คือตำรวจ จึงถือเป็นความกล้าหาญของคุณวชิษฐะที่กล้าสะท้อนสังคมตำรวจ... (ยูร กมลเสวีรัตน์, 2542, น.29)

* ตามต้นฉบับ

** ตามต้นฉบับ

อุปถัมภ์ กองแก้ว กล่าวว่า

...ท่านมีแง่มุมที่ดีและแฝงความจริงให้ผู้อ่านได้รับทราบชีวิตในแง่มุม
ตำราจ เมื่ออ่านแล้วจะเห็นด้วยกับความคิดของท่านหรือความคิดของตัว
ละครที่แทรกในเรื่อง ซึ่งมีคุณค่าและเป็นประโยชน์แก่ผู้อ่านได้ ... ดิฉันว่าท่าน
ฉลาดนะที่ท่านสามารถเก็บเอาประสบการณ์และแง่มุมต่าง ๆ ของเจ้าหน้าที่มา
เขียนให้ทราบ ทำให้ผู้อ่านพลอยฉลาดไปด้วย...(ยูริ กมลเสวีรัตน์, 2542, น.30)

จากทฤษฎีของนักเขียนข้างต้นอาจสรุปลักษณะของนวนิยายของ พล.ต.อ.
วชิษฐ เดชกุญชร ได้ว่า นวนิยายทุกเรื่องมีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับการทำงานของตำรวจซึ่งมีหน้าที่
โดยตรงในการดูแลความสงบเรียบร้อยภายในสังคม ความปลอดภัยต่อชีวิตและทรัพย์สิน
ประชาชน การรักษากฎหมายด้วยการจับกุมผู้กระทำความผิดมาลงโทษตามกฎหมายตามกระบวนการยุติธรรม
ผู้แต่งนำประสบการณ์การทำงานมาช่วยในการแต่งนวนิยายโดยเฉพาะการกำหนดลักษณะตัว
ละคร ส่งผลให้ตัวละครเอกส่วนใหญ่ในเรื่องมักเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือนายทหารที่ทำงานคล้าย
ตำรวจในการสืบสวนหาหลักฐานเพื่อจับกุมผู้กระทำความผิด ด้านตัวละครผู้ร้ายก็มักจะมีตำรวจ
ร่วมอยู่ด้วย โดยมีพฤติกรรมในการใช้ตำแหน่งหน้าที่แสวงหาผลประโยชน์ต่อธุรกิจผิดกฎหมาย
เช่น สถานบริการเปิดเกินเวลา การค้ายาเสพติด และการใช้ตำแหน่งหน้าที่มีขอบเขตผู้ต้องหา
และผู้ได้บังคับบัญชา เช่น ทำสำนวนคดีให้คุณแก่ผู้รู้จักหรือญาติพี่น้อง เป็นต้น ในการแต่งนว
นิยายทุกเรื่อง พล.ต.อ.วชิษฐ เดชกุญชร มุ่งนำเสนอความบันเทิงและเสนอปัญหาของสังคมใน
เวลาเดียวกัน โดยเฉพาะมุ่งนำเสนอปัญหาทางการตำรวจ ดังที่เคยกล่าวถึงงานเขียนของตนไว้
ว่า

...นามปากกา “ไก่ บางกอก” เกิดขึ้นตอนผมเป็นพันตำรวจเอกแล้ว
แรกทีเดียวตั้งใจว่าจะใช้กับการเขียน “ลว.สุดท้าย” เท่านั้น ซึ่งเป็นเรื่องที่
เกี่ยวกับวงการตำรวจ และเป็นเรื่องที่ผมค่อนข้างแน่ใจว่าจะต้อง
กระทบกระเทือนต่อผู้ใหญ่ในกรมตำรวจ (สำนักงานตำรวจแห่งชาติ) อย่าง
แน่นอน จึงจำเป็นต้องใช้นามปากกา... (พัชรี มณี, 2549, น.20-21)

เมื่อผู้แต่งมีประสบการณ์ตรงต่อวงการตำรวจที่พบอุปสรรคการทำงาน และปัญหา
การปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจ สิ่งเหล่านี้จึงเป็นวัตถุดิบอย่างดีในการสร้างองค์ประกอบของ
เรื่อง เช่น ฉาก สถานการณ์ ทำให้นวนิยายมีความสมจริงและน่าเชื่อถือ

แม้ว่านวนิยายของ พล.ต.อ.วชิษฐ เดชกุญชร จะโดดเด่นและได้รับการกล่าวถึงในด้านการเปิดโปงวงการตำรวจ แต่ผลงานที่สร้างชื่อเสียงอย่างมากให้แก่ พล.ต.อ.วชิษฐ เดชกุญชร มิได้เป็นนวนิยายเกี่ยวกับวงการตำรวจโดยตรง แต่เป็นอาชญากรรมแนวสืบสวนสอบสวน 5 เรื่อง คือ *สารวัตรเถื่อน* (2528) *แม่ลาวเลือด* (2530) *หักลิ้นช้าง* (2533) *บ่วงบาศ* (2543) และ *ประกาศิตอสูร* (2549) ซึ่งมีเนื้อหาเกี่ยวกับการปฏิบัติภารกิจลับนอกกฎหมายของ ธนุส นิราลัย อดีต นายทหารหน่วยรบพิเศษ เจ้าหน้าที่ของหน่วยงานสืบราชการลับหรือ “บราโว่” ในปี พ.ศ. 2547 อาชญากรรมชุดดังกล่าวได้รับการตีพิมพ์เป็นครั้งที่ 4 ยกเว้นเรื่อง *ประกาศิตอสูร* ที่เพิ่งตีพิมพ์รวมเล่ม ในปี พ.ศ. 2549 และนวนิยายเกือบทุกเรื่องมีผู้นำดัดแปลงทำเป็นบทภาพยนตร์และบทละครโทรทัศน์หลายครั้งดังนี้

บทภาพยนตร์

พ.ศ. 2530 เรื่อง *สารวัตรเถื่อน* นำไปสร้างเป็นภาพยนตร์

พ.ศ. 2533 เรื่อง *แม่ลาวเลือด* นำไปสร้างเป็นภาพยนตร์

บทละคร

พ.ศ. 2530 เรื่อง *สารวัตรเถื่อน* ทำเป็นบทละครทางสถานีโทรทัศน์กองทัพบกช่อง 5

พ.ศ. 2533 เรื่อง *แม่ลาวเลือด* ทำเป็นบทละครทางสถานีโทรทัศน์ช่อง 3

พ.ศ. 2539 เรื่อง *หักลิ้นช้าง* ทำเป็นบทละครทางสถานีโทรทัศน์กองทัพบกช่อง 7

กล่าวได้ว่าอาชญากรรมชุดดังกล่าวได้รับการตอบรับจากผู้อ่านอย่างมากดังจะเห็นได้จากจำนวนครั้งที่พิมพ์ซ้ำ และมีผู้ดัดแปลงอาชญากรรมทำเป็นบทภาพยนตร์และบทละครโทรทัศน์ ทำให้ พล.ต.อ.วชิษฐ เดชกุญชร เป็นที่รู้จักของประชาชนทั่วประเทศจากอาชญากรรมชุดดังกล่าว

อาชญากรรมชุดทั้ง 5 เรื่องนี้ มีเนื้อหาเกี่ยวกับการสืบสวนสอบสวนและทำลายองค์การลับที่ดำเนินธุรกิจค้ายาเสพติดตั้งแต่กัญชา ฝิ่น เฮโรอีน และยาบ้า ซึ่งเจ้าหน้าที่บ้านเมืองไม่สามารถสืบหาหลักฐานเอาผิดกับผู้กระทำความผิดได้ ทั้งสมาชิกตัวการใหญ่ในองค์การเป็นนักธุรกิจระดับท้องถิ่นและระดับชาติ นักการเมือง และข้าราชการระดับสูงคอยให้การสนับสนุนช่วยเหลืออย่างลับๆ สมาชิกเหล่านี้ไม่เปิดเผยตัวแต่คอยทำหน้าที่ในองค์การตามความสามารถของตนเพื่อให้องค์การสามารถดำเนินธุรกิจโดยปราศจากการขัดขวางของเจ้าหน้าที่บ้านเมือง อีกทั้งพลพรรคในองค์การยังคอยทำหน้าที่ขัดขวางการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่บ้านเมือง ตอบโต้การปฏิบัติงานตามแต่โอกาสและสถานที่ที่อำนวย เช่น การใช้อำนาจทาง

ราชการสั่งย้ายเจ้าหน้าที่ออกนอกพื้นที่ ช่มชู้ ทำร้ายเจ้าหน้าที่ และการมุ่งสังหารเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง เป็นต้น

เนื้อเรื่องของอาชญากรรมทั้ง 5 เรื่อง แบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ ส่วนที่เป็นการสืบสวน และส่วนที่เป็นอาชญากรรม (ธเนศ เวศร์ภาดา, 2543, น.94) โดยส่วนที่เป็นการสืบสวนเป็นการกระทำของตัวเอกที่ต้องการรวบรวมหลักฐานการกระทำผิดของตัวร้าย เช่น การเข้าตีสนิทตัวร้าย เพื่อแอบเข้าบ้านขโมยข้อมูลในคอมพิวเตอร์ การเข้าไปยังสถานที่เก็บซ่อนยาเสพติด เป็นต้น ส่วนอาชญากรรมเป็นการกระทำของตัวร้ายในการก่ออาชญากรรมรูปแบบต่างๆ เช่น การวางระเบิดสถานที่ท่องเที่ยว การสังหารเจ้าหน้าที่รัฐ เป็นต้น

การปฏิบัติหน้าที่ของธนูสโนว์ในนวนิยายแต่ละเรื่องเกี่ยวข้องกับตัวร้ายในองค์การลับโดยมีการเปลี่ยนสถานภาพของตัวร้ายอยู่เสมอ และเนื้อเรื่องมีความซับซ้อนมากยิ่งขึ้นตามลำดับ กล่าวคือ เรื่อง *สสารวัตรเถื่อน* ตัวร้ายเป็นนักธุรกิจคนสำคัญในอำเภอแห่งหนึ่ง มีเบื้องหลังเป็นผู้ค้ากัญชารายใหญ่แทนองค์การลับแห่งหนึ่ง การปฏิบัติงานของธนูสโนว์ในครั้งนี้จึงต้องปลอมตัวเป็นสสารวัตรคนใหม่เดินทางไปรับตำแหน่งและหาทางกำจัดตัวร้ายรายนี้ ในเรื่อง *แม่ลาวเลือด* ตัวร้ายเป็นนักธุรกิจใหญ่ระดับภาคดำเนินธุรกิจส่งออกต่างประเทศ มีเบื้องหลังเป็นผู้จัดการค้าเฮโรอีนทำหน้าที่ควบคุมผู้จัดการดูแลธุรกิจในภาพรวม และมี “ผู้กำสรวล” หัวหน้ากองกำลังนอกกฎหมายคอยทำหน้าที่ปฏิบัติการอีกทีหนึ่ง การปฏิบัติงานของธนูสโนว์จึงต้องต่อสู้กับกองกำลังนอกกฎหมายหรือกองโจรที่ได้รับการฝึกอบรมด้านการปฏิบัติงานตอบโต้ ในเรื่อง *หักล้างล้าง* ตัวร้ายคือนักธุรกิจระดับชาติ อดีตรัฐมนตรี มีเบื้องหลังเป็นผู้ลักลอบนำเฮโรอีนส่งไปจำหน่ายยังต่างประเทศ การปฏิบัติงานของธนูสโนว์ต้องต่อสู้กับตัวร้ายที่มีอิทธิพล พยายามใช้อิทธิพลของตนเรียกร้องให้หน่วยสืบราชการลับ “บราโว่” หาทางกำจัดธนูสโนว์ตามความประสงค์ของตน ในเรื่อง *บ่วงบาต* ตัวร้ายคือ เจ้าหน้าที่รัฐระดับสูงร่วมมือกับนักธุรกิจรายใหญ่ โดยตัวร้ายที่เป็นเจ้าหน้าที่รัฐมีทั้งอำนาจรัฐและความสัมพันธ์กับหัวหน้าหน่วยงานรัฐหน่วยอื่น ใช้อำนาจในทางที่ผิดเพื่อประโยชน์ของธุรกิจนอกกฎหมายและใช้อำนาจรัฐอย่างผิดกฎหมายเพื่อกำจัดศัตรูของตน การปฏิบัติงานของธนูสโนว์จึงต้องต่อสู้กับเจ้าหน้าที่รัฐที่พยายามใช้อำนาจรัฐในการกระทำผิดกฎหมาย และในเรื่อง *ประกาศิตต่อสูร* ไกษะชัย ลำเพา และนำพล อดีตผู้ร่วมงานของธนูสโนว์ต้องต่อสู้กับองค์การลับขนาดใหญ่ มีเครือข่ายครอบคลุมกลุ่มเจ้าหน้าที่รัฐและนักการเมืองในคณะรัฐบาล การต่อสู้ของพวกเขาจึงต้องเผชิญหน้ากับอำนาจรัฐอย่างเต็มตัว การสืบสวนทำได้เพียงรู้ว่าตัวร้ายล้นสังักดอยู่ในคณะรัฐบาล แต่ไม่สามารถดำเนินการใดๆ ต่อไปได้ คนร้ายในเรื่องจึงยังคงสามารถประกอบอาชญากรรมต่อไป

ส่วนเรื่องความซับซ้อนของอาชญาวิทยาดังกล่าวนั้น ในแต่ละเรื่องมีความซับซ้อนมากยิ่งขึ้นตามลำดับ กล่าวคือ ในเรื่อง*สรวัดรเถื่อน* หนูสได้รับการฝึกโดยตรง มีการระบุตัวผู้ร้ายก่อนหนูสปฏิบัติงาน การสืบสวนของหนูสจึงเป็นการดำเนินการไปตามแผนที่วางไว้เป็นขั้นตอน ในเรื่อง*แม่ลาวเลือด* หนูสต้องสืบหาตัวผู้ร้ายที่สังหารเพื่อนรักของหนูส พร้อมกับต้องยุติองค์การลับตามเงื่อนไขของหน่วยงานสืบราชการลับหรือในชื่อ “บราโว่” การสืบสวนพบว่าเหตุที่เพื่อนรักถูกฆาตกรรมมาจากการกระทำของคนในองค์การลับที่หนูสกำลังสืบอยู่นั่นเอง ในเรื่อง*หักลั่นช้าง* หนูสได้รับการขอร้องจากสุภาพสตรีคนหนึ่งให้ช่วยเก็บของเอกสาร หนูสนำของเอกสารไปมอบแก่บุคคลหนึ่งภายหลังผู้ว่าจ้างถูกฆาตกรรม หลังจากหนูสดำเนินการตามคำสั่งของผู้ว่าจ้างเรียบร้อยแล้วกลับถูกคนร้ายคุกคามอย่างต่อเนื่อง หนูสสงสัยจึงเริ่มสืบสาเหตุที่ผู้ว่าจ้างถูกฆาตกรรม ในที่สุดพบความจริงว่า สตรีผู้ว่าจ้างนั้นเป็นผู้หลอกให้หนูสสืบเบื้องหลังการฆาตกรรม เพื่อนำหนูสมาพบกับองค์การค้ายาเสพติดกลุ่มหนึ่งที่เป็นต้นเหตุให้หล่อนกลายเป็นทาสของยาเสพติด เรื่อง*บ่วงบาต* ผู้บังคับบัญชาของหนูสเสียชีวิต หญิงคนรัก และตัวหนูสเองถูกคนร้ายลักพาตัว หนูสต้องหาทางช่วยเหลือนางคนรักและสืบหาสาเหตุการเสียชีวิตของผู้บังคับบัญชา ในที่สุดพบว่าผู้บังคับบัญชาคนใหม่ของหน่วยงานสืบราชการลับ “บราโว่” รวมมือกับผู้ร้ายอีกคนวางแผนสังหารผู้บังคับบัญชาคนก่อนเพื่อต้องการเข้าถึงข้อมูลสำคัญ และในเรื่อง*ประกาศิตอสูร* ไกษัณย์ อดีตผู้ร่วมงานของหนูส บังเอิญช่วยเหลือนางสาวคนหนึ่ง หลังจากนั้นไกษัณย์กลับถูกคนร้ายตามไล่ล่า ทำให้เกิดการสืบหาด้านสายปลายเหตุและได้กลายมาเป็นการจัดตั้งทีมสืบสวนเฉพาะกิจ การสืบสวนทำให้กลุ่มของไกษัณย์เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับองค์การลับขนาดใหญ่ โดยมีที่มาจากความแค้นส่วนตัวของสมาชิกคนหนึ่งในองค์การลับและดึงพวกไกษัณย์เข้าไปเกี่ยวข้องกับองค์การลับกลุ่มนี้เข้าอย่างไม่ตั้งใจ

จะเห็นได้ว่าอาชญากรรมในทุกเรื่องคือขบวนการค้ายาเสพติด ผู้แต่งกำหนดให้ผู้ร้ายเป็นนักธุรกิจท้องถิ่น นักการเมือง และข้าราชการมีส่วนเกี่ยวข้องกับองค์การค้ายาเสพติดซึ่งยากแก่การปราบปราม จากเรื่องราวการปฏิบัติการกิจของหนูสนั้นแสดงแนวคิดหลายประการ โดยเฉพาะเกี่ยวกับอาชญากรรมและการปฏิบัติหน้าที่ตามกระบวนการยุติธรรม

นอกจากเนื้อเรื่องและแนวคิดแล้ว โครงเรื่องและตัวละครของอาชญาวิทยานี้ก็มีลักษณะเด่นเช่นเดียวกัน

ด้านโครงเรื่อง อาชญาวิทยานี้ทั้ง 5 เรื่อง มีโครงเรื่องเฉพาะของแต่ละเรื่อง เหตุการณ์เกิดขึ้นและคลี่คลาย จนจบลงตามการปฏิบัติการกิจ เป็นนวนิยายเรื่องหนึ่งๆ เนื้อเรื่องเป็นอิสระแยกจากกัน แต่ขณะเดียวกันก็มีความต่อเนื่องและคลี่คลายความเป็นมาของเรื่องทั้งหมด จาก

เรื่องภารกิจต่างๆ หลอมรวมมาเป็นเรื่องเดียวกัน คือ เรื่องราวความรักของธนูส นิราลัย กับลำพาสายสัททุก เจ้าหน้าที “บราโว” ที่รักกันระหว่างปฏิบัติงาน

ด้านตัวละคร มีตัวละครเอกประจำชุดได้แก่ ธนูส นิราลัย ตัวละคร ธนูส นิราลัย มีพัฒนาการเปลี่ยนแปลงทางด้านบุคลิกลักษณะและบทบาทในเรื่อง กล่าวคือ ใน 2 เรื่องแรก ธนูสลงโทษผู้ร้ายด้วยการสังหารอย่างเลือดเย็น ไม่มีความสงสารหรือเห็นใจผู้ร้ายแต่อย่างใด ในเรื่องหักล้างข้าง ธนูสเริ่มมีท่าทีลังเล ไม่หนักแน่นเหมือนใน 2 เรื่องแรก และในเรื่อง *บ่วงบาศ* ธนูสไม่สังหารผู้ร้ายคนใด แต่เลือกใช้วิธีการตอบโต้ผู้ร้ายด้วยวิธีการละมุนละม่อมด้วยการจับเป็น คนร้ายเพื่อนำตัวมาดำเนินการตามกระบวนการยุติธรรม เนื่องจากธนูสซาบซึ้งในพุทธศาสนาและเปลี่ยนทัศนคติในการปฏิบัติงาน ในนวนิยายเรื่องสุดท้าย ธนูสจึงลดบทบาทลงมิใช่ตัวละครเอกอีกต่อไป ส่วนอาชญากรหรือผู้ร้ายก็มีความเปลี่ยนแปลงไปด้วย กล่าวคือ จากผู้ร้ายที่เป็นนักธุรกิจมีบริวารเป็นอันธพาล ก่ออาชญากรรมละเมิดกฎหมายโดยตรง และปรากฏความเป็นอาชญากรชัดเจนในเรื่อง *สารวัตรเถื่อน* และ *แม่ลาวเลือด* ต่อมาผู้ร้ายเปลี่ยนมาเป็นเจ้าหน้าที่รัฐและนักการเมือง มีบริวารเป็นเจ้าหน้าที่รัฐปรากฏใน 3 เรื่องหลัง ซึ่งลักษณะการก่ออาชญากรรมมักแฝงมาในรูปของการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่รัฐ และกระทำการในลักษณะขององค์การอาชญากรรม

จากที่ได้กล่าวมาจะเห็นได้ว่าแนวเรื่อง ลักษณะตัวละครในเรื่อง โครงเรื่อง กลวิธีการดำเนินเรื่อง และแนวคิดของอาชญาวิทยาชุดดังกล่าวมีลักษณะเฉพาะน่าศึกษา การศึกษาองค์ประกอบเหล่านี้จะทำให้เห็นลักษณะเด่นของอาชญาวิทยาของวสิษฐ เดชกุญชร ได้เป็นอย่างดี

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาลักษณะเด่นด้านแนวเรื่องและแนวคิดของเรื่องที่ปรากฏในอาชญาวิทยาของวสิษฐ เดชกุญชร
2. เพื่อศึกษาลักษณะเด่นด้านการสร้างเรื่องและกลวิธีการประพันธ์ในอาชญาวิทยาของวสิษฐ เดชกุญชร

1.3 สมมติฐานของการวิจัย

1. อาชญากรรมของวชิษฐ เดชกุญชร มีลักษณะเด่นด้านแนวเรื่องตามลักษณะของอาชญากรรมประเภทนวนิยายมืดและนวนิยายระทึกขวัญ แนวคิดของเรื่องเกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรมและปัญหาอาชญากรรม

2. อาชญากรรมของวชิษฐ เดชกุญชร มีลักษณะเด่นด้านสร้างเรื่องและกลวิธีการประพันธ์ ซึ่งสามารถร้อยนวนิยายทั้ง 5 เรื่องเข้าด้วยกัน และการนำเสนอเรื่องที่มีพัฒนาการทั้งด้านเนื้อหาและตัวละคร

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

ศึกษาอาชญากรรมของวชิษฐ เดชกุญชร 5 เรื่อง ได้แก่ สารวัตรเถื่อน แม่ลาวเลือด หักลิ้นช้าง บ่วงบาศ และประกาศิตอสูร ซึ่งมีลักษณะเป็นนวนิยายชุดใช้ตัวละครชุดเดียวกันเป็นตัวดำเนินเรื่อง

1.5 วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาเรื่องลักษณะเด่นของอาชญากรรมของวชิษฐ เดชกุญชร ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนต่อไปนี้

1. ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับวชิษฐ เดชกุญชร
2. ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับอาชญาวิทยาและอาชญากรรม
3. ศึกษาค้นคว้าเอกสารเกี่ยวกับอาชญากรรม
4. ศึกษาอาชญากรรมของวชิษฐ เดชกุญชรจำนวน 5 เรื่อง ได้แก่ สารวัตรเถื่อน แม่ลาวเลือด หักลิ้นช้าง บ่วงบาศ และประกาศิตอสูร
5. รวบรวมข้อมูล สรุปผลการศึกษา

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้เห็นแนวเรื่องและแนวคิดเกี่ยวกับปัญหาอาชญากรรมและกระบวนการยุติธรรมของไทยในอาชญากรรมของวชิษฐ เดชกุญชร

2. ทำให้เห็นลักษณะเด่นทางวรรณกรรมของอาชุนิยายของวสิษฐ เดชกุญชร
3. เป็นแนวทางการศึกษาอาชุนิยายไทยต่อไป

1.7 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ธเนศร์ ชาญเชาว์ (2533)

วิทยานิพนธ์ของธเนศร์ ชาญเชาว์ เรื่อง “วิเคราะห์นวนิยายของวสิษฐ เดชกุญชร” มีจุดประสงค์เพื่อศึกษาองค์ประกอบของเรื่องทั้งด้านโครงเรื่อง ตัวละคร ฉาก บทสนทนา กลวิธีการแต่ง ตลอดจนแนวคิดที่ปรากฏในนวนิยายทั้ง 6 เรื่อง คือ *จันทร์หอม* *ดงเย็น* *ลว.สุดท้าย* *สารวัตรเถื่อน* *แม่ลาวเลือด* และ *หักลั่นช้าง* ผลการศึกษามีดังนี้

โครงเรื่อง ผู้แต่งเปิดเรื่องด้วยการบรรยายพฤติกรรมตัวละครเอกพร้อมกับการบรรยายฉาก เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจอารมณ์ตัวละครพร้อมกับรายละเอียดของฉากในเวลาเดียวกัน การดำเนินเรื่องใช้ความขัดแย้ง 2 ลักษณะ คือ ความขัดแย้งภายในจิตใจตัวละคร พบในเรื่อง *จันทร์หอม* ตัวละครเอกมีความขัดแย้งภายในจิตใจอันเกิดจากการเสียชีวิตของภรรยา ส่วนเรื่องที่เหลือใช้ความขัดแย้งตัวละครเอกกับสังคม โดยที่ตัวละครเอกมีความหวังดี ห่วงใยประเทศชาติ แต่สังคมกลับมีสภาพเลวร้าย ป่าเถื่อน เนื่องมาจากพฤติกรรมของคนในสังคมเป็นต้นเหตุ ผู้แต่งใช้ความขัดแย้งทั้ง 2 ลักษณะและให้ตัวละครเอกเลือกทำให้สิ่งที่ถูกต้อง ส่วนการคลี่คลายปมปัญหา ผู้แต่งสะท้อนที่มาของปัญหาและมุ่งนำเสนอนโยบายการแก้ปัญหาของรัฐบาลที่ผิดพลาด ส่วนใหญ่เกี่ยวข้องกับปัญหาความมั่นคงภายในประเทศ ทั้งเรื่องคอมมิวนิสต์และการค้ายาเสพติดในประเทศไทย ส่วนการปิดเรื่อง ผู้แต่งมีวิธีการปิดเรื่อง 3 ลักษณะ ได้แก่

ปิดเรื่องด้วยสุขนานุกรม พบในเรื่อง *ลว.สุดท้าย* และ *สารวัตรเถื่อน* ตัวละครเอกทำภารกิจสำเร็จลุล่วงตามที่ตั้งใจ หยุดยั้งการขยายแนวรัทธิคอมมิวนิสต์และการแพร่กระจายของยาเสพติดตามลำดับ

ปิดเรื่องแบบโศกนาฏกรรม พบในเรื่อง *แม่ลาวเลือด* ตัวละครเอกมีความคิดจะเริ่มต้นชีวิตแต่งงานกับหญิงคนรัก แต่ถูกขัดขวางจากผู้บังคับบัญชา ตัวละครเอกและหญิงคนรักต้องแยกกัน ฝ่ายหญิงไปปฏิบัติหน้าที่ต่างประเทศ

ปิดเรื่องแบบผสมผสาน คือ การปิดเรื่องแบบ 2 อารมณ์ในคราวเดียวกัน พบในเรื่อง *ดงเย็น* *จันทร์หอม* และ *หักลั่นช้าง* เช่น เรื่อง *ดงเย็น* รัฐบาลส่งทหารเข้าปราบปรามแนวร่วม

คอมมิวนิสต์ หลังเสร็จการกวาดล้างรัฐบาลให้การช่วยเหลือชาวบ้านด้านสาธารณสุขโรคและ
เยียวชาวบ้านให้กลับมาเสื่อมใสการปกครองแบบประชาธิปไตย

แก่นเรื่อง ผู้แต่งมีการนำเสนอแก่นเรื่อง 3 ลักษณะ ได้แก่

ปัญหาคอมมิวนิสต์เป็นปัญหาสำคัญของรัฐบาลที่ต้องได้รับการช่วยเหลือช่วยเหลือ
จากรัฐบาลในการแก้ปัญหาเรื่องการดำรงชีพของประชาชนตามชนบท พบในเรื่อง *จันทร์หอม*
และ *ดงเย็น*

ปัญหาความบกพร่องของระบบราชการไทย โดยเฉพาะต่อวงการตำรวจในเรื่องการ
ปฏิบัติหน้าที่ของตำรวจตระเวนชายแดน พบในเรื่อง *ลว.สุดท้าย*

ปัญหาการต่อต้านปราบปรามกลุ่มผู้มีอิทธิพลที่ค้ายาเสพติดในประเทศไทย พบใน
นวนิยายเรื่อง *สารวัตรเถื่อน แม่ลาวเลือด* และ *หักลั่นช้าง*

ตัวละคร ผู้แต่งสร้างตัวละครเอกให้มีลักษณะสมบูรณ์ทั้งทางร่างกายและจิตใจ มี
ลักษณะอุดมคติตามที่สังคมต้องการ ขณะเดียวกันก็เติมลักษณะความเป็นตัวละครที่มีชีวิตจิตใจ
เช่นเดียวกันมนุษย์จริงด้วยการสร้างอารมณ์รัก โกรธ หลง แก่ตัวละครเอก และสร้างตัวละคร
ผู้ร้ายให้มีลักษณะแตกต่างกับตัวละครเอกอย่างเด่นชัด โดยให้ตัวละครผู้ร้ายมีพฤติกรรมเลวร้าย
ผ่านการสร้างเหตุการณ์ภายในเรื่อง

ฉาก ผู้แต่งสร้างฉากทั้งจากสถานที่จริง และการสมมติฉากตามจินตนาการ ฉากทั้ง
2 ลักษณะ ผู้แต่งมีวัตถุประสงค์เพื่อความเหมาะสมในการบรรยายฉาก อารมณ์ตัวละคร และ
ช่วยในการดำเนินเรื่อง

กลวิธีในการแต่ง ผู้แต่งมีกลวิธีในการดำเนินเรื่อง 2 ลักษณะ คือ การดำเนินเรื่อง
แบบย้อนกลับ พบในเรื่อง *จันทร์หอม* และ *ดงเย็น* และการดำเนินเรื่องแบบตามลำดับเหตุการณ์
พบในนวนิยายเรื่องที่เหลือ ส่วนการเล่าเรื่อง ผู้แต่งเป็นผู้เล่าเรื่องสลับการเล่าของตัวละครในเรื่อง

การใช้คำและสำนวนโวหาร ผู้แต่งมีความสามารถในการเลือกใช้คำได้เหมาะสมกับ
เรื่อง และการบรรยายเรื่องทั้งการใช้คำแสดงภาพ ภาษาถิ่น ภาษาต่างประเทศ เป็นต้น ส่วน
การใช้สำนวนโวหาร พบว่าผู้แต่งมีความสามารถในการใช้โวหารเชิงกร้าว เสียดสี เหน็บแนมผู้ที่
เกี่ยวข้องได้เด่นเป็นพิเศษ

แนวคิดสำคัญ ผู้แต่งมุ่งนำเสนอแนวคิด 2 ประการ ดังนี้

แนวคิดด้านสังคมและเศรษฐกิจ ปัจจัยการดำรงชีวิตและปัญหาเศรษฐกิจของ
ประชาชนเป็นเรื่องสำคัญต้องได้รับการแก้ไขจากรัฐบาลและภาคเอกชนในการช่วยเหลือด้านการ

ดำรงชีพด้านเกษตรกรรม ประชาชนควรมีความขยัน ประหยัด อุตุน ช่วยเหลือตนเองก่อนจะขอความช่วยเหลือจากรัฐบาล

แนวคิดทางด้านการเมืองและการปกครอง ชำระราชการควรปฏิบัติหน้าที่ด้วยความซื่อสัตย์ สุจริต มีความสามัคคีในหมู่คณะ ปฏิบัติหน้าที่อย่างเสียสละ เห็นแก่ประโยชน์ของประชาชนเป็นสำคัญ พฤติกรรมที่เลวร้ายของข้าราชการเป็นแรงผลักดันให้ประชาชนเข้าร่วมกับลัทธิคอมมิวนิสต์ในที่สุด ประชาชนและข้าราชการควรมีสำนึกที่ดีต่อสถาบันชาติ ศาสนา และพระมหากษัตริย์

สารภี ขาวดี (2546)

วิทยานิพนธ์ของสารภี ขาวดี เรื่อง “ภาพลักษณ์ตำรวจไทยในนวนิยายของวชิษฐ เดชกุญชร” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัววรรณกรรมกับบริบททางสังคมที่ผู้แต่งต้องการนำเสนอแก่ผู้อ่านผ่านวรรณกรรมที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับวงการตำรวจ จำนวน 9 เรื่องคือ ลว.สุดท้าย สันติบาล สารวัตรเถื่อน แม่ลาวเลือด หักลิ้นช้าง เลือดเข้าตา สารวัตรใหญ่ เบี้ยล่าง และ บ่วงบาต ผู้วิจัยใช้ทฤษฎีการวิจารณ์ศิลปกรรมมาวิเคราะห์ภาพลักษณ์ตำรวจไทยในแง่มุมดังต่อไปนี้

1. ภาพลักษณ์ตำรวจไทยในแง่ของการเลียนแบบมนุษย์ในสังคม ผู้วิจัยใช้ทฤษฎีการเลียนแบบ (Theory of Imitation) เป็นการสะท้อนภาพบุคคลกลุ่มหนึ่งในสังคม พบว่านวนิยายของวชิษฐ เดชกุญชร สามารถสะท้อนภาพลักษณะตำรวจไทย 2 ประการ คือ

1.1 พฤติกรรมอันมิชอบที่เกี่ยวข้องโดยตรงต่อการปฏิบัติหน้าที่ของตำรวจมี 2 ลักษณะ คือ

1.1.1 การใช้ตำแหน่งหน้าที่แสวงหาผลประโยชน์ ด้วยการมีส่วนรู้เห็นต่อธุรกิจ ผิดกฎหมาย เช่น การรีดไถเงินจากบ่อนการพนัน สถานบันเทิงเปิดเกินเวลาที่กำหนด เป็นต้น

1.1.2 การใช้ตำแหน่งหน้าที่การงานมิชอบต่อประชาชน ผู้ต้องหา และผู้ได้บังคับบัญชา ผ่านการใช้อำนาจที่เหนือกว่าผู้อื่นกระทำต่อประชาชนด้วยการกดขี่ข่มเหงประชาชน เช่น ใช้บริการร้านอาหารโดยไม่เสียค่าใช้จ่าย ใช้อำนาจต่อผู้ต้องหาด้วยการข่มขู่ผู้ต้องหาให้สารภาพตามข้อกล่าวหา ทำร้ายร่างกายและสั่งย้ายผู้ได้บังคับบัญชาโดยไม่ชอบด้วยเหตุผล การใช้อิทธิพลช่วยเหลือผู้ต้องหาที่เป็นญาติหรือคนรู้จัก เป็นต้น

1.2 พฤติกรรมด้านลบอื่นๆ ทำให้ภาพลักษณ์ตำรวจและองค์การเสื่อมเสีย มาจากพฤติกรรมส่วนตัวของตำรวจหลายฝ่ายด้วยกัน เช่น การไม่รับทำคดีของประชาชน การไม่สนใจปฏิบัติหน้าที่ เป็นต้น

2. ภาพลักษณ์ตำรวจไทยในแง่ของการแสดงออกของผู้แต่ง ผู้วิจัยใช้ทฤษฎีการแสดงออก (Theory of Expression) สะท้อนความคิดของผู้แต่งที่มีต่อการตำรวจและพฤติกรรมตำรวจไม่พึงประสงค์ 4 ประการ คือ

2.1 การบริหารงานและการจัดการงานตำรวจ กรมตำรวจมีการวางกฎเกณฑ์ข้อบังคับสำหรับการเลื่อนขั้นตำรวจ แต่หลายครั้งที่การเลื่อนขั้นมักยึดตามผู้บังคับบัญชาที่มองเพียงความภักดีที่นายตำรวจมีต่อผู้บังคับบัญชาเท่านั้น การคัดเลือกบุคคลเข้าทำงานไม่มีการวางแผน และการมอบหมายงานให้นายตำรวจปฏิบัติงานมักไม่ตรงกับความรู้ความสามารถ ทำให้ประสิทธิผลของงานลดน้อยลงตามไปด้วย

2.2 พฤติกรรมและการแสดงออกของตำรวจ พฤติกรรมหลายอย่างของตำรวจที่ปฏิบัติงานกลายเป็นเหตุปกตินั้นควรได้รับการแก้ไขปรับเปลี่ยนเนื่องจากเป็นพฤติกรรมที่สร้างความเดือดร้อนแก่บุคคลทั่วไป เช่น นายตำรวจชั้นผู้ใหญ่ทำตัวหุหุราเกินฐานะ เป็นแบบอย่างที่ไม่ดีให้นายตำรวจชั้นผู้น้อยปฏิบัติตาม เป็นต้น

2.3 เครื่องมือเครื่องใช้ในการปฏิบัติงาน ยานพาหนะ ทุญแจมือมีสภาพเก่า ไม่พร้อมแก่การใช้งานได้จริง อีกทั้งเครื่องมือเทคนิคไม่พร้อมใช้งานจริง หลายเครื่องเสียรอการซ่อม

2.4 ผลกระทบจากการบริหารจัดการ นายตำรวจชั้นผู้น้อยมีสภาพความเป็นอยู่ขัดสน รายได้ไม่เพียงพอต่อการดำรงชีพ เป็นเหตุให้ต้องหาผลประโยชน์จากการปฏิบัติหน้าที่และเป็นที่ให้ครอบครัวเกิดทะเลาะกันที่สุดในที่สุด พร้อมเสนอแนะให้มีการปรับปรุงพฤติกรรมที่ตำรวจกระทำต่อประชาชน เช่น การทำร้ายร่างกายผู้ต้องหาให้รับสารภาพ และยังได้ชี้ทางแก้ปัญหาที่เป็นรูปธรรมปฏิบัติงานได้จริง

3. ภาพลักษณ์ตำรวจไทยที่จะเกิดแก่ผู้อ่านตามเจตนารมณ์ของผู้แต่ง ผู้วิจัยใช้ทฤษฎีผลกระทบ (Theory of Effect) ศึกษากลุ่มผู้อ่านที่ผู้แต่งต้องการนำเสนอ “สาร” ผ่านการสร้างโครงเรื่องการปฏิบัติหน้าที่ของตัวละครที่เป็นตำรวจ นำไปสู่ผลกระทบต่อผู้อ่าน 2 กลุ่ม คือ

กลุ่มผู้อ่านที่เป็นประชาชน ผลการศึกษาพบว่าผู้แต่งต้องการให้ผู้อ่านปรับปรุงเปลี่ยนแปลงทัศนคติแง่ลบต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจและองค์การตำรวจ และเข้าใจว่าองค์การตำรวจเป็นองค์การขนาดใหญ่เหมือนองค์การอื่นที่ต้องประกอบด้วยตำรวจดีและตำรวจไม่ดีอยู่ด้วย ผู้แต่งเชื่อว่ายังมีตำรวจดีอยู่เป็นจำนวนมากที่พร้อมจะปฏิบัติเพื่อเคียงข้างประชาชน

กลุ่มผู้อ่านที่เป็นตำรวจ ผลการศึกษาพบว่าผู้แต่งต้องการมุ่งให้กำลังใจในการปฏิบัติหน้าที่ดีของตำรวจที่ดีต่อไปตามแบบอย่างตัวละครเอกในเรื่องที่ปฏิบัติงานอย่างซื่อสัตย์สุจริตเพื่อความสงบสุขของประชาชน ให้นายตำรวจเหล่านั้นได้รับผลตอบแทนในหน้าที่การงาน และน้อมนำพระบรมราโชวาทในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวและสมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถที่ทรงแนะนำให้ทำงานแบบ “ปิดทองหลังพระ” เป็นหลักในการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจสืบต่อไป

จากเอกสารข้างต้นพบว่า มีผู้ศึกษานวนิยายของวชิษฐ เดชกุญชร เพียง 2 คน คือ ธเนศร์ ชาญเชาว์ ศึกษานวนิยายของวชิษฐ เดชกุญชร ด้านองค์ประกอบของเรื่อง ตลอดจนแนวคิดสำคัญในภาพรวม โดยนวนิยายที่นำมาศึกษามีแนวเรื่องแตกต่างกัน ส่วนสารภี ขาวดี ศึกษานวนิยายของวชิษฐ เดชกุญชร ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับวงการตำรวจ เพื่อศึกษาการนำเสนอภาพลักษณ์ตำรวจไทยของผู้แต่ง โดยมุ่งศึกษาจากพฤติกรรมตัวละครที่เป็นตำรวจและพฤติกรรมตัวละครอื่นที่แสดงความรู้สึกต่อตำรวจ ผู้วิจัยเห็นว่านวนิยายของวชิษฐ เดชกุญชร แม้ว่ามีเนื้อหาส่วนใหญ่เกี่ยวกับวงการตำรวจ แต่นวนิยายเรื่อง *สารวัตรเถื่อน แม่ลาวเลือด หักลิ้นช้าง บ่วงบาบ* และ *ประกาศิตอสูร* มีลักษณะเฉพาะ คือ มีเนื้อเรื่องเกี่ยวกับการปฏิบัติภารกิจลับของเจ้าหน้าที่เพื่อทำลายองค์การลับที่อยู่เบื้องหลังการค้ายาเสพติด นวนิยายชุดดังกล่าวมีลักษณะเป็นอาชญานิยาย ซึ่งเป็นเรื่องนักสืบแขนงหนึ่ง ดังนั้นผู้วิจัยเห็นว่าควรมีการศึกษาประวัติอาชญานิยายและอาชญาวិทยาควบคู่ไปด้วย อันจะทำให้เข้าใจลักษณะเด่นของอาชญานิยายของวชิษฐ เดชกุญชร ยิ่งขึ้น